

[Elsebeth Kock-Petersen]

fra Venstres side stemme for dagsordenen, for det er da godt at få gentaget, at vi på dette område står over for et fælles ansvar for løsning af nogle problemer.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Fru Elsebeth Kock-Petersen var inde på spørgsmålet, om vi ikke burde drøfte integrationspolitikken. Jeg er enig med fru Elsebeth Kock-Petersen, men det kræver jo nok en særskilt debat, for skal vi drøfte integrationspolitikken med alvor, er det jo nødvendigt, vi har flygtninge med. Men jeg kan kun sige, at jeg ønsker meget, at vi kunne tage det op.

Statsministeren lovede os den sommer, hvor vi havde det første udslag af det, som jeg opfatter som racisme, nemlig det, der skete i Kalundborg, at der skulle blive lagt en linje under ledelse af den daværende indenrigsminister, fru Britta Schall Holberg. Denne politik har aldrig udmøntet sig særlig klart, så jeg ville ønske, at vi kunne få det gjort.

Hvad angår flygtningepolitikken, er der vel grund til at undre sig over, at af alle de nordiske lande er Danmark det, der fører den mest restriktive flygtningepolitik, i betragtning af hvor meget vi har at takke andre for. Er der noget mere dansk end »Elverhøj« skrevet af Kuhlau, en mand, der flygtede og blev modtaget i Danmark som flygtning, fordi han ikke ville være soldat under Napoleon og være med til angrebet på Rusland? Han lærte aldrig at tale dansk.

Vi kan tænke på en mand som Weyse; det lyder ikke særlig dansk. Vi kan tænke på en række af vore store forfattere, Goldschmidt og flere andre. Vi kan tænke på højskolebevægelsen, hvor en mand som Herman Trier betød så meget for dele af Sjælland. Vi kan tænke på Dalgas, hvis familie var flygtninge på grund af religiøse forhold og via Schweiz kom til Danmark. Dalgas, der udmøntede ordet, som ingen af os vel har glemt, »hvad udad tabes, skal indad vindes«, og stod i spidsen for hedeopdyrknin-gen.

Men den politik, der føres nu, er utrolig restriktiv. Jeg forstår simpelt hen ikke fru Grethe Fenger Møllers ord om, at vi ikke kunne klare at have så mange flygtninge.

Hvad er det for nogle mange flygtninge? Danmark har vel modtaget op mod 17.000. Til sammenligning kan nævnes Sverige, hvor man i samme periode har modtaget 100.000. Skulle

Danmark og den danske befolkning virkelig være så meget ringere end svenskerne? Det er dog ellers ikke noget, vi går rundt og tror.

Hvis vi endelig skal ind på tal, som fru Grethe Fenger Møller selv lægger op til, havde vi ved udgangen af juli i Norden følgende situation: Sverige havde modtaget 8.000–9.000 asylsøgere, Norge 3.000–4.000, Danmark 700–800. Justitsministeren mener, at det ved udgangen af året vil være det dobbelte, og det vil det formentlig også være i de øvrige nordiske lande, og så kan vi jo sige, at det bliver 15.000–16.000 asylsøgere for Sveriges vedkommende, måske 8.000 for Norges og 1.500 for Danmarks.

Hvordan virker den nye regel opgjort her ved udgangen af juli måned, hvor jeg bad justitsministeren fremskaffe tal? På det tidspunkt havde vi fået godt 1.200 ansøgninger fra andre lande. Næsten halvdelen var behandlet, og man havde givet 44 indrejsetilladelser. Er det en flygtningepolitik, vi kan være bekendt? Jeg synes det ikke. Og hvad er det for en regel i det hele taget at forlange visum fra et menneske, der bliver forfulgt, afvise dette menneske, hvis det ikke har visum til Danmark eller gyldigt pas? Hvordan skal én, der bliver forfulgt af sine myndigheder, kunne skaffe sig gyldigt pas?

Jeg er meget mere enig i det, der skete, da man i EF-Parlamentet diskuterede et forslag vedrørende nogle medlemsstaters asylpolitik, som indebærer en krænkelse af menneskerettighederne. Europa-Parlamentet henviser til, at ministrene i den særlige arbejdsgruppe om koordinering af visum- og asylpolitik, Trevigruppen, som blev nedsat i oktober 1986, holdt møde i april 1987 i modstrid med Europa-Parlamentets krav om først at blive hørt om, hvad der skal ske, og dér har man truffet vigtige beslutninger og dermed krænket elementære demokratiske principper. Man henviser til den politik fra Europa-Parlamentets side, som medlemmerne har aftalt i denne særlige arbejdsgruppe. Man laver et informationsnet om asylsøgenes transitlande og potentielle første-asyllande og giver kun asylsøgerne tilladelse til at passere grænsen, hvis de i deres oprindelsesland – hvis de i deres oprindelsesland – på forhånd har fået udstedt gyldigt pas og visum.

Jeg ved ikke, om man rigtig fatter, hvad der står. Man stiller altså det krav til de forfulgte, dem, der er i modsætning til deres lands myn-